

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1MOBdo/6/2011
Identifikačné číslo spisu:	6706205666
Dátum vydania rozhodnutia:	17.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6706205666.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Semana a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Milan Randa, s miestom podnikania Partizánska cesta 81, Banská Bystrica, IČO: 30 565 049, zast. Advokátska kancelária GABE - BB, s. r. o., Prof. Sáru 44, Banská Bystrica, IČO: 36855936, proti žalovanému: BETY, s. r. o., so sídlom J. Bánika 2009/4, Zvolen, IČO: 31 645 763, zast. JUDr. Jiřím Machalom, advokátom, Kozačeka 7, Zvolen, o zaplatenie 16 235,16 eur s prísl., na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/173/2010 zo dňa 15. decembra 2010 a Okresného súdu Zvolen č. k. 14Cb/37/2006-1055 zo dňa 26. januára 2010, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie z a m i e t a .
- II. Žalobcovi trovy dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Okresný súd Zvolen rozsudkom č. k. 14Cb/37/2006-1055 zo dňa 26. januára 2010 rozhodol tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 0,5% denne zo sumy 11 791,16 eur odo dňa 26.11.2003 do 12.01.2004, zo sumy 11 400,43 eur od 13.01.2004 do 21.01.2004; ďalej zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1 458,29 eur s úrokom z omeškania vo výške 0,5% denne zo sumy 4 444 eur od 30.12.2003 do 21.01.2004 a zo sumy 1 458,29 eur od 22.01.2004 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobca sa návrhom domáhal zaplatenia sumy 477 329,50 Sk (15 844,44 eur) s úrokom z omeškania vo výške 0,5% denne zo sumy 489 100,50 Sk (16 235,16 eur) od 29.08.2003 do 30.12.2003 a zo sumy 477 329,50 (15 844,44 eur) od 31.12.2003 do zaplatenia. Nárok bol uplatnený titulom pohľadávky žalobcu voči žalovanému na zaplatenie ceny diela. Zmluvu o dielo na rekonštrukciu a nadstavbu prevádzkovej budovy BETY uzavreli žalobca ako zhotoviteľ so žalovaným ako objednávateľom dňa 27. marca 2003. Dielo mal žalobca ukončiť v dohodnutom termíne k 30. júnu 2003, na základe čoho vystavil žalovanému faktúry, ktoré tento uhradil len čiastočne. Žalovaný v konaní namietal, že dielo nebolo zhotovené riadne a včas a 30. júna 2003 nemohla byť vystavená konečná faktúra, keďže dielo bolo protokolárne prevzaté až dňa 25. novembra 2003 s vadami. Na základe existujúcich vád žalovaný realizoval zádržné právo a uplatnil si nárok na zmluvnú pokutu za obdobie od

júla 2003 do novembra 2003 a túto voči žalobcovi započítal. Žalobca žalovanému v súvislosti s vykonaním prác na diele vystavil dve faktúry, a to č. 2003082 na sumu 1 905 259,80 Sk (63 243,04 eur) a faktúru č. 2003172 na sumu 133 880 Sk (4 444 eur). Po dobropisoch a zápočtoch zostala medzi účastníkmi sporná suma 355 220,50 Sk (11 791,16 eur) z faktúry č. 2003082 a suma 133 880 Sk (4 444 eur) podľa faktúry č. 203172. Sporným bolo aj vykonanie zápočtu zmluvnej pokuty žalovaného voči žalobcovi podľa faktúry č. 230265 zo dňa 26.11.2003 s vyznačenou splatnosťou dňa 26.11.2003 na sumu 673 397 Sk (22 352,69 eur), pričom na zápočet si žalovaný uplatnil sumu zodpovedajúcu 343 449,50 Sk (11 400,43 eur). Zmluvnú pokutu si uplatnil s poukazom na článok V. bod 5 písm. a/ zmluvy o dielo za 5 mesiacov omeškania s odovzdaním diela, čo predstavovalo sumu 673 397 Sk (22 352,69 eur) za obdobie júl - november 2003. Žalovaný započítal aj na pohľadávku žalobcu z faktúry č. 2003172 čo do jej celkovej sumy 4 444 eur rovnako nárok na zmluvnú pokutu zo svojej faktúry č. 230265. Žalobca tieto započítacie prejavy žalovaného neakceptoval a v konaní zostalo sporným ako právo na uplatnenie zmluvnej pokuty čo do jej podstaty a výšky, tak splatnosť úkonu započítania. Žalobca zápočty žalovaného neuznal s tvrdením, že nebol v omeškaní s odovzdaním diela žalovanému. Po vykonanom dokazovaní súd prvého stupňa dospel k záveru, že k zápočtu zo strany žalovaného došlo dôvodne. Z obsahu zmluvy medzi účastníkmi vyplýva, že žalobca sa zaviazal dielo ukončiť do 30. júna 2003 a v prípade nesplnenia termínu odovzdania diela mal žalovaný nárok na zmluvnú pokutu vo výške 5% z ceny diela za každý začatý mesiac omeškania. Práce na diele boli ukončené dňa 01.11.2003, kedy bola vykonaná prvá odborná prehliadka elektrického zariadenia a vyplynulo to i zo znaleckého dokazovania. V súvislosti s prácami navyše (týkajúcimi sa vyhotovenia markízy) súd prvého stupňa ustálil, že práce na markíze boli ukončené dňa 02.10.2003 a žalobca bol v omeškaní aj s ukončením týchto prác. So vnesenou obranou neprimeranosti zmluvnej pokuty sa súd prvého stupňa vysporiadal a vyhodnotil ju ako účelovú, keďže dojednania o zmluvnej pokute sú určité, zrozumiteľné, jasne formulované a primerané. Keďže došlo k účinnému zápočtu sumy zodpovedajúcej sumy uplatnenej faktúrou č. 2003082, zanikla pohľadávka žalobcu voči žalovanému z tejto faktúry a v časti o zaplatenie sumy 11 404,43 eur žalobu ako nedôvodnú zamietol. Dielo bolo ukončené dňa 07.11.2003 a protokolárne odovzdané a prevzaté dňa 25.11.2003, teda faktúra č. 2003082 bola žalobcom vystavená predčasne. Najskôr mohlo dôjsť k omeškaniu zo strany žalovaného odo dňa 26.11.2003, čo do čiastky 11 791,16 eur z faktúry č. 2003082, a toto omeškanie trvalo do dňa 12.11.2004, kedy došlo k započítaniu na túto faktúru jednostranným zápočtom zo strany žalovaného.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaný síce nepreukázal kedy tento zápočet bol doručený žalobcovi preukázal však, že ho dal na poštovú prepravu dňa 02.01.2004. Z listu žalobcu zo dňa 13.01.2004 vyplýva, že tento zápočet mu bol doručený najneskôr dňa 12.01.2004, keďže naň reagoval. Žalobca tak má voči žalovanému nárok na zaplatenie úrokov z omeškania odo dňa 26.11.2003 do 12.01.2004, kedy došlo k účinnému započítaniu. Čo sa týka čiastky uplatnenej faktúrou č. 2003172 na základe opodstatneného zápočtu zo dňa 21.01.2004 nemá žalobca nárok na túto sumu a v tejto časti súd prvého stupňa žalobe tiež nevyhovel. Čo sa týka uplatnenia zádržného vo výške 3 130,20 Sk (103,90 eur) podľa faktúry č. 2003072, dospel súd k záveru, že takto uplatnené zádržné nie je dôvodné, keďže nezodpovedá zmluvnému dojednaniu o sume 10 % zádržného z ceny diela a ide teda o svojvoľne zadržívanú sumu na strane žalovaného. Žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť sumu vo výške 1 458,29 eur, čo je suma uplatnená faktúrou č. 2003172 po započítaní. Keďže táto faktúra mala splatnosť 7 dní od jej doručenia a doručená bola dňa 22.12.2003, má žalobca voči žalovanému nárok na úrok z omeškania odo dňa 21.01.2004, kedy žalovaný odôvodnene započítal na túto čiastku sumu 2 985,71 eur zápočtom, ktorý bol doručený žalobcovi dňa 22.01.2004, t. j. odo dňa nasledujúceho patria žalobcovi úroky z omeškania. V súvislosti s uloženou povinnosťou na zaplatenie 1 458,29 eur súd prvého stupňa určil, že táto suma pozostáva zo sumy 472,62 eur čo je nárok na zaplatenie nákladov za bleskozvod, sumy 881,77 eur za drevený obklad schodišťa a sumy 103,90 eur neoprávneného zádržného.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podali odvolanie obaja účastníci konania a rozhodnutie bolo predmetom prieskumu v celku. Odvolací súd rozsudkom č. k. 41Cob/173/2010-1008 zo dňa 15.12.2010 rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne a právne správne potvrdil, pričom z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd potvrdzuje rozhodnutie podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. a poukazuje na podrobné odôvodnenie rozhodnutia súdom prvého stupňa, ktorý správne

právne vzťah medzi účastníkmi vyhodnotil, nárok na zaplatenie správne posúdil a vysporiadal sa aj s otázkou započítania tak, že na jeho odôvodnenie odvolací súd bezo zbytku poukázal.

Na podnet žalovaného podal generálny prokurátor v predmetnej veci mimoriadne dovolanie a navrhol napadnuté rozhodnutia oboch súdov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie. Poukázal nato, že žalovaný namietal vo svojom odvolaní nesprávnosť a protirečivosť skutkových zistení a vyvedených právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie. Namietal právny základ - platnosť doručenia a splatnosť faktúry žalobcu č. 2003082 z 30. júna 2006, od ktorých sa odvíjajú právne významné skutočnosti súvisiace s omeškaním žalovaného a započítaním. Súd nesprávne stanovili moment stretu pohľadávok keďže stanovili za okamih stretu pohľadávky žalobcu a pohľadávky žalovaného na deň, kedy bol zápočtový prejav žalobcovi doručený, a nie okamih stretu vzájomných pohľadávok tak, ako to vyplýva z ust. § 580 Občianskeho zákonníka. Generálny prokurátor vyslovil záver, že pri zápočte splatných pohľadávok je rozhodujúci okamih ich stretu a teda okamih splatnosti pohľadávky splatnej neskôr a týmto momentom dochádza k zániku pohľadávok v dôsledku započítania v rozsahu, v akom sa vzájomne kryjú. Súd prvého stupňa ustanovenie § 580 Občianskeho zákonníka dôsledne nerešpektoval a takýto kompenzačný prejav čo do plynutia času nesprávne vyhodnotil. Keďže žalovaný vo svojom odvolaní na tieto skutočnosti poukázal a odvolací súd sa s nimi žiadnym spôsobom nezaoberal, tieto vo svojom rozhodnutí nevyhodnotil, prevzal odôvodnenie súdu prvého stupňa, takýmto svojím konaním pochybil, keďže jeho rozhodnutie sa tak stalo nepreskúmateľným, keďže nie je možné zistiť z akého dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že právne posúdenie započítania súdom prvého stupňa bolo správne. Odvolací súd sa nezaoberal ani ďalšími dôvodmi odvolania a nevysporiadal sa s námietkami odvolateľa tak, ako to predpokladá ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a teda je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je spôsobené aj nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia a konanie odvolacieho súdu je tak postihnuté procesnou vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a zakladá dôvodnosť podania mimoriadneho dovolania. Za podmienok uvedených v § 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. a/, b/, c/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. tak a na základe podnetu účastníka konania generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie z dôvodu, že napadnutými rozsudkami prvého i druhého stupňa bol porušený zákon a ochranu práv a právom chránených záujmov účastníka nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

K mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora sa vyjadril žalobca tak, že mimoriadne dovolanie nie je nedôvodné. Poukázal na ust. § 157 ods. 2 v spojení s ust. § 219 O.s.p., ktoré neodôvodňuje úvahu generálneho prokurátora o nedostatkoch odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, keďže O.s.p. pripúšťa spôsob akým rozhodol. Keďže odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a poukázal na jeho správnu úvahu ako celok, nemal povinnosť vyjadriť sa k jednotlivým námietkam odvolateľa. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 5Cdo/132/2011 z ktorého vyplýva, že odvolaciemu súdu je ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. daná možnosť vypracovania skráteného odôvodnenia rozhodnutia, ktorá je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa ako po skutkovej, tak aj po právnej stránke. Aplikácia § 219 ods. 2 O.s.p. nemôže byť spojená s procesnou vadou konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. S poukazom na toto zákonné ustanovenie a rozhodovaciu prax NS SR žiadal žalobca mimoriadne dovolanie zamietnuť.

Žalovaný sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora vyjadril tak, že v celom rozsahu trvá na dôvodoch pre ktoré podal podnet ako aj na skutkových aj právnych tvrdeniach v tomto podnete obsiahnutých a žiadal aby Najvyšší súd SR mimoriadnemu dovolaniu vyhovel.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je dôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1, druhá veta O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným. V konaní o mimoriadnom dovolaní neboli procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. namietané, a tieto neboli ani zistené.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1, druhá veta O.s.p., bez ohľadu na to, či generálny prokurátor odôvodnil svoje mimoriadne dovolanie dovolacím dôvodom aj podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd rovnako skúmal, či v konaní nedošlo k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. O vadu tejto povahy ide okrem iného tiež vtedy, keď súd skutkové závery, z ktorých vyvodil svoje právne závery, založil na výsledkoch dokazovania, ktoré nebolo vykonané v súlade so zákonnými ustanoveniami upravujúcimi spôsob vykonania dokazovania určitým dôkazným prostriedkom alebo že jeho skutkové závery sú v rozpore s tým, čo vyšlo za konania najavo. V dovolacom konaní nevyšli najavo ani vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní vytýka napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa, že spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora (i dovolania účastníka) odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci, je posúdiť, či súdy na zistený skutkový stav použili správny právny predpis a či ho aj správne interpretovali.

Súdy oboch stupňov dospeli k záveru, že započítanie pohľadávok nastalo momentom, kedy bola doručená žalobcovi faktúra č. 230265, ktorá bola výzvou na zaplatenie zmluvnej pokuty z dôvodu oneskoreného dodania diela.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že faktúrou s vyznačenou splatnosťou dňa 26.11.2003 si uplatnil žalovaný voči žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty. V súvislosti s takto uplatneným nárokom je potrebné zistiť obsah zmluvy, keďže pre ustálenie následného momentu započítania je podstatná dohoda o splatnosti zmluvnej pokuty (z obsahu spisu nevyplýva, že by dňa 26.11.2003 bola táto faktúra doručená žalobcovi). Z obsahu zmluvy o dielo vyplýva, že v článku V. bod 5 sa účastníci dohodli, že zhotoviteľ zaplatí zmluvnú pokutu za omeškanie s odovzdaním diela vo výške 5% z ceny diela za každý začatý mesiac omeškania. Z takto dojednanej zmluvnej pokuty vyplýva, že medzi účastníkmi nedošlo k dohode o splatnosti zmluvnej pokuty a v tomto prípade je potrebné posúdiť jej splatnosť podľa všeobecných ustanovení upravujúcich splatnosť záväzku obsiahnutých v ust. § 563 Občianskeho

zákonníka (ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.).

Zo všeobecne právnej úpravy vyplýva, že ak dohoda o zmluvnej pokute jej splatnosť neurčuje, je táto splatnosť viazaná na jednostranný úkon veriteľa, ktorý musí dlžníka na zaplatenie zmluvnej pokuty vyzvať. Za takúto výzvu je možné považovať žalovaným vystavenú faktúru č. 23065, teda až po obdržaní takejto výzvy nastala splatnosť zmluvnej pokuty. Splatenosť zmluvnej pokuty sa tak odvíja od doručenia výzvy (v prejednávanej veci vo forme faktúry) žalobcovi tak, aby bolo zrejmé, že táto výzva na plnenie ním má byť realizovaná v určitej výške a na základe uvedeného titulu.

Moment započítania (a tak zániku) pohľadávok nastal spôsobom predpokladaným ust. § 580 Občianskeho zákonníka, teda momentom stretu pohľadávok - pohľadávky žalobcu na zaplatenie časti ceny diela a pohľadávky žalovaného na zaplatenie zmluvnej pokuty, keďže týmto momentom je splatnosť neskoršie splatnej pohľadávky, t. j. splatnosť zmluvných pokút po dni doručenia výzvy na ich zaplatenie.

Námietka nesprávneho určenia momentu splatnosti pohľadávky spočívajúcej v nároku na zaplatenie ceny diela teda neobstoí. Úvaha súdu prvého stupňa o účinnosti započítania bola správna, keďže za moment stretu pohľadávok považoval moment, kedy bol zápočet doručený žalobcovi vzhľadom na to, že až týmto momentom je možné považovať výzvu na zaplatenie zmluvnej pokuty za účinnú a zmluvnú pokutu tak považovať za splatnú. V súvislosti s nepreskúmateľnosťou rozhodnutia tak dovolací súd dospel k záveru, že táto námietka dovolateľa je nesprávna. Keďže splatnosť zmluvnej pokuty podľa faktúry č. 23065 nemohla nastať dňom jej vystavenia je zrejmé, že súdy správne vyhodnotili ako účinný moment započítacieho prejavu žalobcovi moment doručenia výzvy povinnej strane.

Dovolací súd poznamenáva, že nesprávnym je aj tvrdenie žalovaného o splatnosti faktúry, ktorá má rešpektovať zmluvne dohodnutú dobu splatnosti 7 dní od doručenia faktúry v prípade, že súd dospeje k záveru o inom momente odovzdania diela. Takáto úvaha nemá oporu v platnej právnej úprave, keďže vystavenie faktúry je spôsob, akým si účastníci zmluvy dohodli podmienky zaplatenia ceny diela v prípade, že nastanú všetky ostatné okolnosti zmluvou predvídané. Keďže až v konaní pred súdom jeho meritorným rozhodnutím bol ustálený moment odovzdania diela (25.11.2003), nemá logiku úvaha, že k tomuto dňu je potrebné vystaviť faktúru a doručiť ju druhej strane - keďže zmluva nerieši možnosť inej splatnosti ceny diela ako za predpokladu jeho riadneho a včasného odovzdania, nastupuje úprava zákonná, obsiahnutá v ust. § 548 ods. 1 ObZ. Objednávateľ je povinný zaplatiť zhotoviteľovi cenu v čase dojednanom v zmluve a pokiaľ zo zmluvy alebo zo zákona nevyplyva niečo iné, vzniká nárok na cenu vykonaním diela, pričom vykonaním diela sa rozumie jeho riadne odovzdania podľa ust. 554 ods. 1 ObZ. Splatenosť úrokov z omeškania je potom daná dikciou ust. § 369 ObZ (platnou k momentu uzavretia zmluvy medzi účastníkmi zo dňa 27.03.2003), čo rovnako súd prvého stupňa správne vyhodnotil a tieto priznal odo dňa 26.11.2003.

Predmetom dovolania v súvislosti s právnym posúdením bola splatnosť pohľadávky spočívajúcej v zmluvnej pokute, kompenzačná námietka, jej charakter a účinnosť započítacieho prejavu. Dovolací súd dospel k záveru, že úvaha dovolateľa nebola správna a k vyhodnoteniu skutkového stavu došlo na súdoch prvého a druhého stupňa správne. Nie je potom dôvodná ani námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, keďže všetky odpovede na odvolacie otázky sú obsiahnuté v rozhodnutí súdu prvého stupňa, ktorý sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami súvisiacimi s predmetnou vecou.

Ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR považuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za vadu konania, ktorá môže zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Tu poukazuje dovolací súd na závery obsiahnuté v rozhodnutí publikovanom pod číslom R111/1998 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR. Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 481/2011 z 10. novembra 2011 tento právny názor považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a neporušujúci základné práva sťažovateľa, z čoho dovolací súd odvodil, že nedostatočné odôvodnenie ako vytýkaná vada rozhodnutia odvolacieho súdu môže byť akceptované len vtedy, ak by bolo dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu prípustné z iného dôvodu. S poukazom na

uvedené postupom odvolacieho súdu k takémuto zásahu do procesných práv oprávneného, ktorej dôsledkom by bolo odňatie možnosti konať pred súdom, nedošlo.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že argumentácia generálneho prokurátora ohľadom nesprávnosti započítania a splatnosti pohľadávky spočívajúcej v zmluvnej pokute, je vzhľadom na zistený skutkový stav nesprávna. Súd oboch stupňov preto správne rozhodli, keď vychádzali z právnej konštrukcie, že splatnosť pohľadávky, ktorá sa spája s povinnosťou výzvy dlžníkovi, aby túto zaplatil, nastáva až momentom doručenia takejto výzvy dlžníkovi, resp. najskôr momentom, kedy sa dostala do sféry jeho dispozície. V podrobnostiach v tomto smere dovolací súd odkazuje na správne závery a argumentáciu súdov nižších stupňov.

Dovolací súd nezistil, že by rozhodnutia súdov nižšieho stupňa vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), tak ako to obsahovo vymedzil generálny prokurátor Slovenskej republiky v mimoriadnom dovolaní, preto mimoriadne dovolanie zamietol (§ 243b ods. 1, 4 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

O trovách dovolacieho konania rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, keďže si ich neuplatnil.

Dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.